

27/12/2021

**Патријарх Порфирије: Уђимо у дом Господњи,
одговоримо на Његов позив, препустимо се
Његовој вољи и Његовом промислу - тада ћемо
бити на сигурном путу**

У Недељу праотаца Христових по телу, 26. децембра 2021. године, у народом испуњеном Катедралном храму Преображења Господњег у Загребу, Божанствену Литургију служио је Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије. Саслуживало је загребачко свештенство уз појање хора Саборне цркве којим је дириговала Олена Циглењак. По отпусту свете Литургије Патријарх је честитао Божић свим хришћанима који празник Рођења Христовог славе по грегоријанском календару. Беседу Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија доносимо у целости:

У име Оца и Сина и Светога Духа. Браћо и сестре, ево нас пред тајном Божића. Данашња недеља је посвећена у нашем предању мајкама, а следећа оцима, као што је претходна била посвећена деци. Дакле, данашња недеља се у народу назива именом Материце и обичај је да везујемо мајке како би се оне одвезале дајући нам неки поклон. Највећи поклон који је људски род могао да добије јесте мајка, пре свега Мајка Сина Божјег, Она која је у име читавог људског рода рекла смирено „да“, принела себе у име свих људи као Пречиста и Преблагословена да се кроз Њу деси људскоме роду спасење, да кроз Њу и у Њој ми сви људи имамо приступ Живоме Богу и не само приступ посредно, него директан, непосредан приступ Живоме Богу.

Пресвета Богородица као узор и као пример свим мајкама, истовремено и као покровитељ свих мајки, свих жена, јесте истовремено повод да кроз Њу и у Њој препознамо достојанство и назначење и значај мајке, жене уопште. Колико је само светих мајки у историји људског рода и у историји Цркве било? Да није било многих светих жена, светих мајки, вероватно ни ми не бисмо имали толико блиставих, сјајних примера светитеља Божјих, отаца и учитеља Цркве, од Светог Јована Златоуста, Светог Василија Великог, Блаженог Августина, па све до Светог Саве и светитеља Божјих из нашег рода. Свакоме од великих имена учитеља и отаца Цркве претходила је света мајка, жена светог живота, која је и својим личним примером и својом љубављу, али истовремено, пре свега и изнад свега, својим молитвама Богу утиснула печат чежње за Христом, печат глади за Истином, који су касније носили ти велики мудри оци и учитељи Цркве.

Данас смо чули причу из Јенвађеља по Луки где имамо једног господара, богатог човека који позива људе да дођу у његов дом да учествују у свадби, то јест у вечери, трпези љубави које је наменио многима. То многи претворило се у све. И ово није ништа друго, као и многе друге приче из

Јеванђеља, него ли слика односа Бога према нама људима и нашега односа према Њему. Ми често, иако знамо да нас Бог зове и призива, говоримо себи и другима да има времена и да најпре морамо да обавимо неке друге послове који су важни, а остаће времена да посветимо и део себе, део својих снага Богу. Наравно, безброј пута у Јеванђељу Господ нас је подсетио кроз приче које нам је изговарао да ми нисмо господари времена, да заправо не знамо када ћемо отићи из овога света. Може бити да се бавимо пословима који јесу важни, веома важни, али који ипак нису толико важни да бисмо оставили свој однос са Богом по страни, који нису заправо важнији од тога да се бринемо о својим духовним потребама, о духовној храни, и не само то, него и ти други послови ма колико су важни ако хоћемо да их решавамо до краја, ваљано и како треба, у потпуности, не можемо их решити без наше заједнице са Богом, без молитве, без промисла Његовог. Тако и ова прича јасно казује да у дому Бога Живог не да само има места за све, него су сви људи позвани да уђу у Царство Божје, да уђу у наручје и у загрљај Божји, али да то да ли ћемо ући у просторе слободе Божје, слободе Христове, зависи у истој мери и од љубави и благодати Божје, од нашег слободног опредељења, зависи од тога шта ми желимо. Најпре је важно да имамо жељу, да имамо спознају потребе за Богом. Ако то постоји онда ће засигурно бити довољно снаге да кренемо у наручје Божје, а кад се то деси, кад учинимо тај корак, Господ је већ обема рукама загрлио читаво наше биће – и не само то – Он је посејао и семе жеље у наше душе, али најчешће ми заузети многим важним пословима семе жеље, семе вере које је засађено у нашој души затрпавамо разним важним, веома важним пословима, понекад и неважним, али ниједним толико важним да је тај посао и занимање, брига ако хоћете, важнија од извора, темеља нашег живота. Господ је дакле љубав и не гледа ни на социјални статус, не гледа на то ко је из којег рода, не гледа ко је колико учен. Као што видимо у овој причи, Он позива све. Позива и оне који су богати и оне који су сиромашни и оне који имају јачу и слабију веру. Позива и оне који мисле да припадају дому Његовом и формално и споља испуњавају некаква правила и законе и мисле да је то довољно да пројаве жељу и потребу за Богом, мисле да спољашњим придржавањем и држањем заповести и Божјих закона без унутарњег преображаја, без истинске и праве љубави, која јесте жртва, мисле да могу да буду препознати као слуге Божје.

Није довољно да споља будемо хришћани и да имамо мирну савест и осећање да смо бољи и вреднији од других. Није довољно да мислимо – да се тако изразим – да ми имамо Бога у џепу, да ми имамо Њега у својој шасти и руци и да ми уз помоћ Њега проверавамо и оцењујемо друге. Неопходно је да уђемо у дом Његов, да одговоримо на Његов позив, да се препустимо Његовој вољи

и Његовом промислу са поверењем да када смо у Његовом наручју, ма шта се дешавало у нашој свакодневници, ми смо не само на сигурном путу, него већ овде и сада предокушамо оно што нас очекује у вечности. То је нераскидиво јединство нас са Господом нашим, али и наше јединство међусобно, толико да се сви осећамо и доживљавамо као једно међусобно и са Њим, и да сви верујемо у Бога, Оца и Сина и Светога

display: inline-block; width: 0px; height: 0px; border-left: 10px solid transparent; border-right: 10px solid transparent; border-bottom: 10px solid #000; margin-top: 10px; margin-bottom: 10px;">

spc.rs